

Hodnocení důkazů

Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti zkoumá soud, zda důkazy byly získány a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu, nebo zda v tom směru vykazují vady; k důkazům, které byly získány nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli.

Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti zkoumá soud, zda důkazy byly získány a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu, nebo zda v tom směru vykazují vady; k důkazům, které byly získány nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli. Vyhodnocením důkazů z hlediska pravdivosti předpokládá též posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka soud vyhodnocuje věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výslechu a k poznatkům, získaným na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25.2.2002, sp.zn. 33 Cdo 1152, 1199/2000-122)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobců A) PhDr. A. V., CSc., B) N.V., zastoupených JUDr. Ing. P. H., advokátem, proti žalovanému P. V., o zaplacení 1.000.000 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 12 C 69/97, o dovolání žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. března 1999 č. j. 14 Co 608/98-69 a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. září 1999 č. j. 39 Co 488/99-97, tak, že dovolání do výroku rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. března 1999 č. j. 14 Co 608/98-69, jímž byl potvrzen zamítavý výrok soudu prvního stupně ohledně 19 % úroku z žalované částky od 25.6.1995 do 20.6.1996 a 21 % úrok z žalované částky od 21.6.1996 do zaplacení, se odmítá a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. března 1999 č. j. 14 Co 608/98-69 ve výroku, kterým se mění rozsudek soudu prvního stupně tak, že se zamítá žaloba na zaplacení 1.000.000,- Kč s 3 % úrokem z prodlení od 24.3.1995 do zaplacení, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. září 1999 č. j. 39 Co 488/99-97 se zrušují a věc se v této části vrací tomuto soudu k dalšímu řízení. Dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. září 1999 č. j. 39 Co 488/99-97 Nejvyšší soud České republiky odmítl.

Z odůvodnění :

Prvý žalobce se proti žalovanému domáhal zaplacení částky 1,007.479,- Kč s 3% úrokem z prodlení od 25. 6. 1995 do 20. 6. 1996 a s 21% úrokem z prodlení od 21. 6. 1996 do zaplacení. Žalobu odůvodnil tvrzením, že z titulu půjčky poskytnuté žalovanému v částce 1,000.000,- Kč s 3% úrokem ročně pro potřeby jeho soukromého podnikání mu žalovaný doposud dluží 1,007.479,- Kč. V průběhu řízení přistoupila do řízení jako druhá žalobkyně manželka prvního žalobce a došlo též ke změně žalobního petitu tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobcům částku 1,000.000,- Kč s 3% úrokem od 24. 3. 1995 do 24. 6. 1995 ve výši 7.479,- Kč, s 19% úrokem z prodlení od 25. 6. 1995 do 20. 6. 1996 a s 21% úrokem z prodlení od 21. 6. 1996 do zaplacení.

Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudkem ze dne 4. června 1998 č. j. 12 C 69/97-45 uložil žalovanému, aby zaplatil žalobcům částku 1,000.000,-Kč s 3% úrokem od 24.3.1995 do zaplacení a na nákladech řízení 51.300,-Kč, žalobu v rozsahu nároku na zaplacení 19 % úroku ze žalované částky od 25.6.1995 do 20.6.1996 a 21 % úroku ze žalované částky od 21.6.1996 do zaplacení zamítl. Okresní soud vzal za prokázané, že první žalobce uzavřel s obchodní společností ART - V., s. r. o., za kterou jednal žalovaný, dne 24. 3. 1995 smlouvu o půjčce ve výši 1,000,- Kč s 3% úrokem ročně, ač k tomuto jednání nebyl obchodní společností zmocněn. Žalovaný nebyl statutárním orgánem ART - V., s. r. o., byl pouze jejím společníkem, který nebyl oprávněn jednat jménem této obchodní společnosti, a to ani na základě plné moci. Částku ve výši 1,000.000,- Kč převedli žalobci na účet ART - V., s. r. o., která ji využila pro své podnikatelské aktivity. Předmětnou částku není schopna žalobcům vrátit, neboť na obchodní společnost byl podán návrh na konkurs. Soud prvního stupně dospěl k právnímu závěru, že smlouva o půjčce je absolutně neplatná ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák., neboť tento úkon nebyl učiněn vážně, a relativně neplatná pro omyl žalobců. Žalovaný si musel být vědom, že jako společník není oprávněn za společnost jednat. Soud prvního stupně dovodil, že žalovaný se tak dopustil protiprávního jednání. Žalobcům v příčinné souvislosti s jednáním žalovaného vznikla škoda ve výši 1,000.000,- Kč, protože obchodní společnost získané peníze bez právního důvodu použila a není schopna je vydat. Zavinění žalovaného je podle soudu prvního stupně dáno tím, že tento měl a mohl vědět, že škodu může způsobit. Odpovědnost žalovaného za škody ve výši 1,000.000,- Kč je dána § 42 a § 420 odst. 1 obč. zák. Žalobcům dále přiznal úroky z prodlení v 3% sazbě úroků v době vzniku nároku, kdy vzhledem k neplatnosti smlouvy pozbyl platnosti termín její splatnosti. Sazba úroků z prodlení daná vl. nař. č. [142/1994](#) Sb. se oproti sazbě v době vzniku nemění, proto obvodní soud zamítl nárok na zaplacení 19% úroku od 25. 6. 1995 do 20. 6. 1996 a 21% úroku od 21. 6. 1996 do zaplacení.

K odvolání žalobců i žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. března 1999 č. j. 14 Co 608/98-69 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že zamítl žalobu na zaplacení 1,000.000,- Kč s 3% úrokem od 24. 3. 1995 do zaplacení, v zamítavém výroku ve věci samé potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a ve výroku o nákladech řízení zrušil rozsudek soudu prvního stupně a v tomto rozsahu mu vrátil věc k dalšímu řízení. Na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl odvolací soud k závěru, že smlouva o půjčce je platná, neboť byla uzavřena prvním žalobcem a obchodní společností ART - V., s. r. o. O existenci této společnosti žalobci věděli, neboť peníze byly poskytnuty pro podnikání této společnosti a na její účet byly rovněž převedeny. Dlužnou částku žalobci nejprve vymáhali na této společnosti. Dále odvolací soud, po doplnění dokazování výsledkem svědka R. K., vzal za prokázané, že jednatel ART - V., s. r. o., Ing. E., udělil žalovanému písemnou plnou moc k uzavření smlouvy o půjčce na předmětnou částku s prvním žalobcem. Neztotožnil se tak se skutkovým závěrem soudu prvního stupně, učiněným na základě výpovědi Ing. E., že tento svědek neudělil plnou

moc žalovanému, která by ho opravňovala uzavírat za ART - V., s. r. o. smlouvu o půjčce s prvním žalobcem. Odvolací soud uzavřel, že v posuzovaném případě není dána pasivní legitimace žalovaného.

Obvodní soud pro Prahu 9 rozsudkem ze dne 11. června 1999 č. j. 12 C 69/97-90 uložil žalobcům povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 40.000,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

K odvolání žalobců Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. září 1999 č. j. 39 Co 488/99-97 potvrdil výše uvedený rozsudek soudu prvního stupně s tím, že náhrada nákladů řízení je splatná na účet JUDr. J. M., advokátky, a současně rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení.

Proti rozsudku odvolacího soudu ze dne 11. března 1999 č. j. 14 Co 608/98-69 podali žalobci včasné dovolání, jehož přípustnost opírají o § 238 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) s tím, že je dán dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř., jímž lze odvolacímu soudu vytýkat, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Podle dovolatelů věc správně posoudil po právní stránce soud prvního stupně, jestliže uzavřel, že smlouva o půjčce je neplatná a žalovaný je povinen zaplatit žalobcům vymáhanou částku. Dále nesouhlasí s tím, že se odvolací soud nezabýval výší úroků z prodlení z důvodu zrušení vyhovujícího výroku ve věci samé a nesprávně tak potvrdil zamítavý výrok soudu prvního stupně. Z obsahu dovolání lze dovodit, že dovolatelé rovněž uplatňují dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. c) o. s. ř., jímž odvolacímu soudu vytýkají, že jeho rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování. Namítají nesprávnost výsledku činnosti odvolacího soudu při hodnocení důkazu, neboť spatřují z hlediska posouzení věrohodnosti svědka R. K. logický rozpor. Tuto výpověď považují za nevěrohodnou, neboť se jedná o kamaráda žalovaného, který svědka navrhl až v odvolacím řízení, kdy od údajného přivezení plné moci svědkem žalovanému uplynuly čtyři roky. Plná moc nebyla žalobcům nikdy předložena a ani z výpovědi tohoto svědka nevyplývá její přesný text. Naopak svědek Ing. M. E. již dopisem ze dne 24. 2. 1997 sdělil žalobcům, že plnou moc žalovanému neudělil a takto vypovídal i před soudem prvního stupně.

Podle ustanovení části dvanácté hlavy I bodu 17 zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2001) nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000).

V posuzovaném případě okresní soud rozhodl o nároku obsahujícím dělitelné plnění tak, že žalobě vyhověl jen zčásti, jeho rozsudkem došlo k rozštěpení uplatněného práva na dvě se samostatným skutkovým základem. Přípustnost dovolání je třeba ve vztahu k jednotlivým takto rozštěpeným nárokům posuzovat samostatně.

Pro posouzení, zda jde o rozsudek (byť jen zčásti) měnící, je rozhodující obsahový vztah rozsudků obou stupňů, tj. rozdílnost v posouzení práv a povinností v právním vztahu účastníků řízení (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. září 1997. sp. zn. 3 Cdon 104/96 a ze dne 25. června 1998 sp. zn. 3 Cdon 117/96 uveřejněná ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek ročník 1998, sešit č. 6,

pod poř. č. 47 a ročník 1999, sešit č. 5, pod poř. č. 27). Pro posouzení přípustnosti dovolání je významné to, jak odvolací soud práva a povinnosti v právních vztazích účastníků posoudil jinak než soud prvního stupně. Odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně pouze v rozsahu, v němž soud prvního stupně vyhověl žalobě na zaplacení 1.000.000,- Kč s 3% úrokem od 24. 3. 1995 do zaplacení. Přestože dovolatel v posuzovaném případě napadá rozsudek odvolacího soudu i v rozsahu potvrzujícího zamítavého výroku soudu prvního stupně, je dovolání z výše uvedených důvodů přípustné pouze do měnícího výroku odvolacího soudu (§ 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř.). V tomto rozsahu je dovolání důvodné. Z obsahu dovolání se podává, že dovolání nesměruje proti zrušujícímu výroku odvolacího soudu o nákladech řízení, kterým odvolací soud v tomto rozsahu věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Dovolací soud přihlíží z úřední povinnosti k vadám vyjmenovaným v § 237 odst. 1 o. s. ř. (tzv. „zmatečností“), a (je-li dovolání přípustné) k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci; jinak je - v rozsahu, ve kterém bylo rozhodnutí dovoláním napadeno - vázán uplatněným dovolacím důvodem, včetně toho, jak jej dovolatel obsahově vymezil (§ 242 odst. 1 a 3 o. s. ř.). Vady řízení nebyly dovoláním namítány, po dovolací lhůtě doplnili dovolatelé i dovolací důvod ve smyslu § 241 odst. 3 písm. b) o. s. ř., kterým namítají jinou vadu řízení, jež mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Vady zmatečnosti nevyplývají ani z obsahu spisu. Ze spisu je ovšem patrné, že řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Podle § 213 odst. 1 o. s. ř. není odvolací soud vázán skutkovým stavem, jak jej zjistil soud prvního stupně. Odvolací soud může opakovat dokazování nebo je i doplnit, nejde-li o rozsáhlejší doplnění a lze-li je provést bez průtahů.

Jinou vadou řízení je i to, že odvolací soud vyšel z jiného skutkového základu než soud prvního stupně, aniž postupoval podle § 213 odst. 2 o. s. ř. a zopakoval důkazy, na nichž založil svá zjištění soud prvního stupně, popřípadě dokazování doplnil.

Odvolací soud plně nedocenil skutečnost, že zásada vyjádřená v § 213 odst. 1 o. s. ř. neznamená - zejména s přihlédnutím k zásadě přímosti a ústnosti - že by se odvolací soud mohl bez dalšího odchýlit od skutkových zjištění, jež soud prvního stupně čerpal z výpovědí svědků, a to především proto, že při hodnocení těchto důkazů spolupůsobí vedle věcného obsahu výpovědi i další skutečnosti, které - ač nejsou bez vlivu na posouzení věrohodnosti výpovědi - nemohou být vyjádřeny v protokolu o jednání - např. přesvědčivost vystoupení vypovídající osoby, plynulost a jistota výpovědi, projevy ohledů k tomu či onomu účastníku, ochota vypovídat přesně na dané otázky apod. (srov. např. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 92/1968 Sbírky rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR). Proto - chtěl-li se odvolací soud odchýlit od skutkového zjištění, které učinil soud prvního stupně na základě v řízení provedených důkazů, zejména výpovědi výše uvedeného svědka - bylo nutno, aby takový důkaz sám opakovat, případně provedením dalších (obdobně relevantních) důkazů si zjednal rovnocenný podklad pro případné odlišné zhodnocení tohoto důkazu (srov. i rozsudek bývalého Nejvyššího soudu uveřejněný pod číslem 64/1965 Sbírky rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR).

Jestliže odvolací soud měl pochybnost o správnosti skutkového závěru soudu prvního stupně o tom, že žalovaný jednal za společnost ART-V., s. r. o. bez plné moci, pak měl zopakovat důkaz, ze kterého

soud prvního stupně vycházel (výslech jednatele této obchodní společnosti Ing. M. E. Odvolací soud to však - jak plyne z protokolu o jednání před odvolacím soudem ze dne 21. ledna 1999 (č. l. 64) - neučinil a pouze na základě doplněné výpovědi svědka R. K., který uvedl, že žalovanému přinesl předmětnou plnou moc, dospěl k odlišnému skutkovému zjištění, na jehož základě přijal i odlišné právní závěry, čímž odvolací řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Dovolatelé rovněž důvodně uplatnili dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. c) o. s. ř., když tvrdí, že skutkové zjištění, ze kterého napadené rozhodnutí vychází, nemá v provedeném dokazování v podstatné části oporu, neboť zpochybňují logiku úsudku soudu o tom, co bylo dokazováním zjištěno. Namítají, že v hodnocení důkazů, popřípadě poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků, je - z hlediska jejich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti či věrohodnosti - logický rozpor a výsledek hodnocení důkazů neodpovídá tomu, co mělo být zjištěno způsobem vyplývajícím z § 133 až 135 o. s. ř. V posuzovaném případě pak jde o skutečnosti významné pro právní posouzení věci.

Důkazy hodnotí soud podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§132 o. s. ř.). Hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům prisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, popřípadě věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění. Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti zkoumá soud, zda důkazy byly získány a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu, nebo zda v tom směru vykazují vady; k důkazům, které byly získány nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli. Vyhodnocením důkazů z hlediska pravdivosti předpokládá též posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka soud vyhodnocuje věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň k okolnostem, jež provázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výslechu a k poznatkům, získaným na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

V posuzovaném případě dovolání obsahuje oprávněné námitky, že odvolací soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány. Pokud odvolací soud nejen neopakoval výpověď svědka Ing. M. E., ale ani k této výpovědi nepřihlédl, včetně k listinnému důkazu v podobě dopisu Ing. M. E. zástupkyni žalobců ze dne 24. 2. 1997, když z odůvodnění rozsudku nevyplývá, proč tyto důkazy nepovažoval pro posouzení věci za důležité, event. věrohodné, pominul tak při hodnocení důkazů skutečnosti, které mohly být při posouzení jednatelského oprávnění žalovaného při uzavírání smlouvy o půjčce významné. Nelze proto považovat skutkové závěry odvolacího soudu za odpovídající provedenému dokazování.

Dovolatelé uplatnili dále jako dovolací důvod nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem,

příčemž uvedenou vadu spatřují v tom, že odvolací soud posoudil smlouvu o půjčce jako platnou.

Odvolací soud na základě zjištění, že v záhlaví i v podpisu smlouvy o půjčce je uvedena společnost ART - V. s. r. o. a žalovaný podepsal tuto smlouvu jménem této obchodní společnosti, dovedl, že smlouva o půjčce uzavřená mezi prvním žalobcem a obchodní společností ART - V., s. r. o. je platná. Dovolací soud se ztotožnil s právním závěrem odvolacího soudu a odkazuje plně v tomto směru na odůvodnění napadeného rozsudku. V této souvislosti je třeba uvést, že žalobou uplatnili žalobci nárok na plnění ze smlouvy o půjčce. V případě, že by v průběhu řízení bylo zjištěno, že žalovaný jednal za obchodní společnost bez plné moci, byl by žalovaný vůči prvnímu žalobci zavázán ve smyslu § 33 odst. 2 obč. zák. sám, pokud by obchodní společnost smlouvu o půjčce dodatečně bez zbytečného odkladu neschválila. Ustanovení § 33 odst. 2 obč. zák. osobě, se kterou bylo jednáno bez plné moci s tím, že osoba, za kterou bylo jednáno, jednání bez plné moci dodatečně neschválila, umožňuje alternativně požadovat po tom, kdo jednal jako zmocněnec za jiného, buď splnění vzniklého závazku, anebo považovat smlouvu za neplatnou a požadovat náhradu škody - § 42 ve spojení s § 420 obč. zák. Zvolenou volbu nároku však již nelze dodatečně jednostranně měnit.

Lze tedy uzavřít, že námitka nesprávného právního posouzení věci z hlediska platnosti smlouvy o půjčce - označení účastníka smlouvy (tj. dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. d) o. s. ř.) není opodstatněná.

Z výše uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný. Dovolací soud proto rozsudek Městského soudu ze dne 11. března 1999 č. j. 14 Co 608/98-69, pokud jím byl změněn výrok rozsudku soudu prvního stupně ve smyslu § 243b odst. 1 o. s. ř., zrušil včetně rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. září 1999 č. j. 39 Co 488/99 - 97, kterým byl potvrzen závislý výrok rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 11. června 1999 č. j. 12 C 69/97 - 90 o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů, a věc v tomto rozsahu vrátil podle § 243b odst. 2 o. s. ř. odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný; v novém rozhodnutí o věci rozhodne soud nejen o náhradě nákladů nového a dovolacího řízení, ale i o nákladech původního řízení (§ 243d odst. 1 o. s. ř.).

Jinak je tomu však u nároků žalobců, stran nichž soud prvního stupně žalobu zamítl, a jež odvolací soud posoudil po obsahové stránce shodně.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští. Přípustnost dovolání proti rozsudku upravují §§ 237, 238 a 239 o. s. ř.

Vady uvedené v § 237 odst. 1 o. s. ř. nebyly v dovolání namítány a jak již bylo řečeno ani z obsahu spisu nevyplývají.

Dovolání proti rozsudku odvolacího soudu v rozsahu, v němž byly nároky žalobců posouzeny shodně se soudem prvního stupně (který v této části žalobu zamítl), není přípustné ani podle § 238 odst. 1 písm. b) o. s. ř., jelikož napadenému rozsudku nepředcházelo zrušující rozhodnutí. Přípustnost dovolání v uvedeném rozsahu není konečně dána ani § 239 o. s. ř.; podle prvního odstavce tohoto ustanovení proto, že ji ve výroku svého rozhodnutí odvolací soud výslovně nezaložil, a podle jeho

odstavce druhého z toho důvodu, že jím předpokládaný návrh na vyslovení přípustnosti dovolání žalobci nevznegli.

Protože dovolání proti rozsudku odvolacího soudu v rozsahu, v němž byly nárok žalobců posouzen shodně se soudem prvního stupně, není v dané věci přípustné podle žádného z výše uvedených ustanovení, Nejvyšší soud České republiky je - aniž se v této části odvolacího řízení mohl zabývat otázkou jeho důvodnosti - bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) podle § 243b odst. 4 a § 218 odst. 1 písm. c) o. s. ř. odmítl.

I když rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. září 1999 č. j. 39 Co 488/99-97 byl zrušen, neboť jím bylo rozhodnuto o závislém výroku o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů, Nejvyšší soud České republiky se musel zabývat přípustností dovolání proti tomuto rozsudku, neboť žalobci napadli rovněž tento rozsudek.

Dovolání žalobců směřuje proti výrokům rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. září 1999 č. j. 39 Co 488/99-97, jimiž odvolací soud potvrdil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 11. června 1999 č. j. 12 C 69/97-90, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení s tím, že náhrada nákladů řízení je splatná na účet JUDr. J. M., advokátky, a současně rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Protože uvedené výroky - ač jsou součástí rozsudku - mají povahu usnesení, bylo namíste uvážit přípustnost dovolání žalobců z pohledu ustanovení § 238a o. s. ř. (přípustnost dovolání proti zmíněným výrokům § 239 o. s. ř. nezakládá, neboť nejde o rozhodnutí ve věci samé a jak již bylo shora uvedeno, vady vyjmenované v § 237 odst. 1 o. s. ř. řízení nezatěžují).

Přípustnost dovolání směřující proti rozhodnutí odvolacího soudu o nákladech řízení v posuzovaném případě nelze opřít o žádný z případů uvedených pod písmeny a) až f) ustanovení § 238a odst. 1 o. s. ř. a lze tudíž uzavřít, že dovolání žalobců směřující proti rozhodnutí odvolacího soudu o nákladech řízení není přípustné. Nejvyšší soud České republiky proto podle § 243b odst. 1 věty první o. s. ř. a ve spojení s § 218 odst. 1 písm. c) o. s. ř. dovolání žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. září 1999 č. j. 39 Co 488/99-97 jako nepřípustné bez jednání odmítl, aniž se jím mohl věcně zabývat z pohledu v něm uplatněného odvolacího důvodu.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)

- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)